

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Akbaba

— Ulan bırak şu radyo havalarını... Dinlenecek bir şey çal!...

2 APARTMAN DAİRESİ

Ayrıca

35.000 LİRALIK

Çeşitli Para İkrariyeleri

Her (150) Liraya bir kur'a

Bu zengin keşide size şans getirebilir.

EMNİYET SANDIĞI 17160

NECİPBİBEY

Cazibe

Yağlı - Yağsız

Kremleri

Cildinize güzellik ve beyazlık veren vitamin hassasını haizdir.

Puro Sabun Fabrikasının
en son imalâtından

Kremli
PURO
TUVALET SABUNU

1 LİRA

Kremli Puro sizi
DAHA GENÇ - DAHA CAZİP - DAHA GÜZEL yapar.

Bol köpüklü - Nefis kokulu

PURO

Tuvalet Sabunu 100 de 100 safır

T. C.
Ziraat Bankası

Tasarruf Hesapları

1953 ikramiyeleri yekûnu

1.000.000 Lira

15 EV, 4 TRAKTÖR

ve dolgun para ikramiyeleri.

İkramiye ka-
zanmıyan yer-
ler için ayrı
keşideler.

Muhalefet basını telâşa. Hem de tuhaf, çok tuhaf bir telâşa!.. Gazeteyi açıyorum, ünlü bir imza, iktidara yalvarıyor!

— Ne yapıyorsunuz baylar?. Bir köylüdür tutturmuşsunuz. Ziraat Bankasının bütün kasaları neredeyse tarlalara akıtılacak... Köylüye tohum, köylüye traktör, köylüye kredi, köylüye ev!.. Peki, ya şehirli? Ya memur?.. Ya emekli?..

Bu gidişle, siz, vallâhi, bilâhi 954 seçimlerini kaybedeceksiniz baylar!..

Ertesi gün, bir başka C. H. P. yazarı dövünüyor:

— Cehalete yem serpmekle büyük kalabalık avlanmaz. Bir vakitsiz yağmur, bir don, bir kuraklık, iktidar ağacının bütün meyvalarını, dalında çürütmeğe, dalında yakmağa, dalında kavurmağa yeter!..

Siz, bütün çalışmalarınızı şehirler dışına yönelttikçe... Siz, azınlığı, aydınlar azınlığı nı ihmal ettikçe, elinizdeki iktidarı tehlikeye sokuyorsunuz.

Bu gidişle, vallâhi, bilâhi 954 seçimlerini kaybedeceksiniz baylar!..

Telâş!

Bir C. H. P. kongresinde nutuklar çekiliyor:

— Aman dikkat!.. İktidar tehlikede!..

Bir C. H. P. mitinginde çığlıklar yükseliyor:

— Aman dikkat!.. Vatandaş iktidardan yüz çeviriyor!..

Sanırsınız ki, muhalefetin bir tek arzusu, bir tek emeli, bir tek dileği var: Demokrat Parti iktidardan düşmesin!..

Hani, aksırmasın, öksürmesin diye turfanda meyva gibi pamuklar içinde büyüten

nazlı çocuklar vardır, işte, sayın muhalefet erkânı, neredeyse Adnan Menderes'i, Şemsettin Günaltay'ın cübbesine Nihad Erim'in şalına sarıp sarmalayacaklar!..

A sayın baylar, a muhterem muhalifler, a anlı şanlı politika kurtları, iktidar yanlış yolda ise, iktidar vatandaş gözün den düşüyorsa, iktidar 954 seçimlerini kaybedecekse, daha ne istersiniz?..

Yoksa, politikanın koltuk değnekleriyle yürüyebilen sizler, siz siyaset emeklileri, yaşıncınızın icabı, artık «adem-i iktidar» a iyice mi alıştınız?..

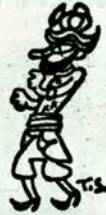
AKBABA

KARAGÖZ

Yazan: AKBABACI

36 ıncı FASIL

(Karagözle Hacıvat, ücretlerini Radyo İdaresinden aldıktan sonra Karpiç Babanın ölümünü ta'ziyeye giderler. Karpiç Baba, her ikisinin Ankaradan İstanbul'a dönüşüne kadar kendi hesabına lokantadan yiyip içmesini ve Ankara Palas'ta yatmasını vasiyet ettiği için, yemeklerini yiyip Ankara Palas'taki odalarına gidip yatarlar. Sabahleyin Karagöz arka arkaya çalan telefon sesleriyle uyanır.)

Karagöz — (Gözlerini yarı açıp doğrularak) Bu çalar saati de başımın ucuna kim koydu? Hacıvat, bu senin muzipliğin olacak?

Hacıvat — (Gözlerini uyuşturarak) Aman Karagözüm, tatlı bir rüya görüyordum, beni uyandırdın!

Karagöz — Rüya gördüğünü ne bileyim, söylesen uyandırmazdım!

Hacıvat — Rüya görürken nasıl konuşurum? Rüya bozulur!

Karagöz — Ben kaç defa, rüya görürken uyanır, sağa sola döne-kariyle konuşur, sonra ine dalar, bıraktığım yerden tekrar gör-meğe başladım!

Hacıvat — Gazetelerdeki roman tefrikası gibi ne biçim rüya bu?

Karagöz — Okumuş adam rü-

yası böyle olur. Ne görüyordun, söyle bakayım?

Hacıvat — Hayırdır inşallah, de de söyleyim!

Karagöz — Demem!
Hacıvat — Neye demiyorsun, âdettir, birisi rüyasını anlatırken hayırdır inşallah derler.

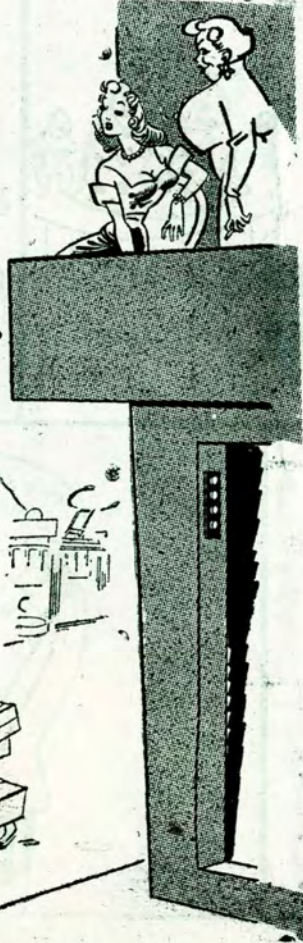
Karagöz — İçinde aleyhime bir şey olmadığını anlamadan demem! Anlat, eğer yoksa, derim!
Hacıvat — Seninle bir geniş yolda yürüyoruz!

Karagöz — Ulan rüyada da mı beraberiz? Bari, orada peşimi bırak!

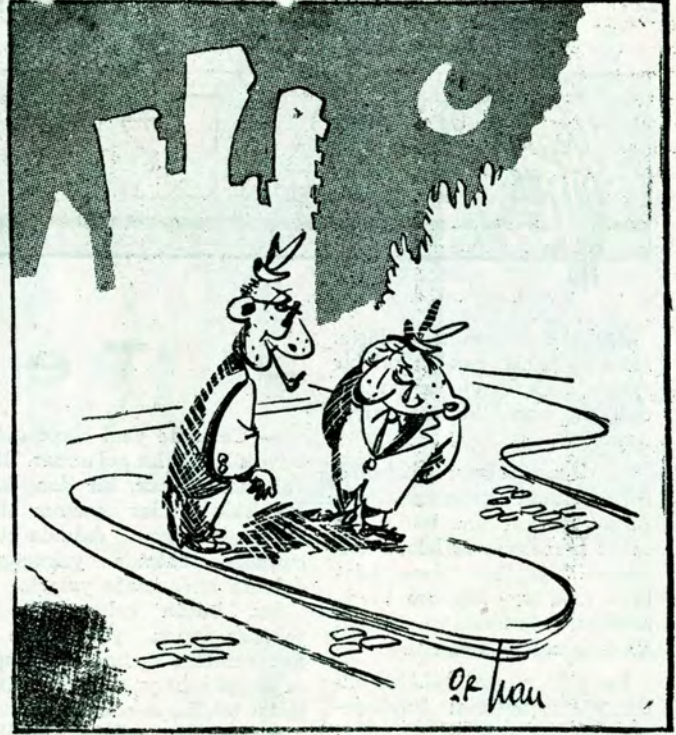
Hacıvat — Sen, benden bir iki adım ilerde gidiyorsun, ben senin arkadayım!

Karagöz — Neye öyle dümen suyumdan geliyorsun? Mutlaka bir domuzluğun olacak?

Hacıvat — Dinle! Yürürken eğilip bakıyorum, ayağımın ucunda bir lira!

— Oooo... Ayşe hanım kocası ile barışmış..

— Ağlamışsın, hayrola?..

— Sorma... Bir C. H. P. kongresindeyim!..

Karagöz — Ver lırayı Hacıvat, düşürmüş olacağım!

Hacıvat — Dinle, rüya bu! Bir iki adım sonra bakıyorum, bu se-fer bir iki buçuk lira! Biraz sonra beş lira!

Karagöz — Gittikçe artıyor ha?

Hacıvat — Artıyor!

Karagöz — Tabii, sen bana çık-tırmadan cebe atıyorsun, ben ena-yi gibi önde gidiyorum, değil mi?

Hacıvat — (Kıs kıs gülererek) Çaktırmıyorum, sen önde gidiy-
sun!

Karagöz — Bir de bu rüyaya bana: Hayırdır inşallah dedirte-
cektin ha?..

Hacıvat — Sonra taksim geçe-
cektik, Karagöz, dinle! Biraz son-ra on lira, biraz sonra elli lira, biraz sonra yüz lira.

Karagöz — Orada dur! Ondan fazlasını görsen, ne sen tanır-sın, ne de beni!

Hacıvat — Gördüm, gördüm! Üç tane sıfırıyla bin lira! İşte tam eğilip alacakken, o sırada beni u-yandırdın!

Karagöz — Hacıvat, bilirsin ki, ben biraz rüya tâbirinden anla-rım!

Hacıvat — Ben de onun için sa-na anlatıyorum ya! Hayırdır inşal-lah de!

Karagöz — Bunun hayıra yoru-lacak tarafı yok! Mânası meydana-da: Aç tavuk kendini arpa ambarında sanır derler, bu da o! Gün-den güne züğürtleye züğürtle e so-kakta d lenecek hale geleceks-n!
Hacıvat — Ağzını hayıra aç! Bülâkis, gittikçe para kazanıp zen-

ginleşeceğim! Hattâ şimdiden bu yolu tuttuk bile! (Telefon tekrar çalar.)

Karagöz — Kuzum, bu saat, her on dakikada bir mi çalıyor? Ne zırlı şey böyle!

Hacıvat — O çalar saat değil, telefon! Kibar hayatına alışamı-yacaksın vesselâm! Aç da (Alo!) de!

Karagöz — Kimse deyim?
Hacıvat — Seni birisi çağırıyor ya, onal!

Karagöz — Ya (Elo) değil (Me-mo) ise?

Hacıvat — (Alo) demek, tele-fon dilince (kimdir o?) demek-tir. Ver şu telefonu bana! Kibar-lığa alışamıyacaksın bir türlü! (Telefonu alır) Alo... Alo... Ben Hacıvat! Bonjur!.. Hayır kahval-tımızı yapmadık! Yıkayıp kahval-tımızı yapalım da, hay, hay! Ya-rım saat kadar... bekleriz!

Karagöz — Ulan Hacıvat, kah-valtımızı mutfağa gidip biz mi yapacağız? Artık otelde itibar-mız kalmadı mı?

Hacıvat — Aman Karagözüm, hiç kibarlıktan anlamıyorsun? Kahvaltı yapmak kibar tâbiridir. Kahvaltı etmedik, demek!

Karagöz — Peki, sonra da ha-mama mı gidiyoruz?

Hacıvat — Ne hamamı?

Karagöz — Yıkanaacağız, dedin?

Hacıvat — Yüzümüzü görümü-zü yıkamadık ya!!

Karagöz — Vay kart züppe vay, seninle ben arkadaşlık ede-miyeceğim! Maazallah bir mebus oldun mu, kimbilir daha ne hak-lar edeceksin?

Hacivat — Hele bir mebus olalım da göreceksin, ben seni nasıl forme ederim?

Karagöz — Ne edersin?

Hacivat — Forme, ederim!

Karagöz — Şirazesini bozuk herif, sen kim oluyorsun da beni forma ediyorsun?

Hacivat — Forme ederim, yani kıyafetlerin hayatına uydururum, demek!

Karagöz — Böyle konuşacaksan benimle selâmı sabahı kes, sende bütünü soğuyorum!

Hacivat — Karagözüm, Halk Partisine gireceğiz, geri kafalılığı bırak, devrimci ol!

Karagöz — Daha ne kadar olalım, devirmedikimiz çam kalmadı!

Hacivat — Öyle devrimci değil, Halk Partisi gibi inkılapçı ol!

Karagöz — Halk Partisi devrimci mi?

Hacivat — Tabii, ne zannettin ya!

Karagöz — Sahi, 1950 de partidir küldür devrilmişti, unuttum!

Hacivat — Sen partinin altı okunu biliyor musun?

Karagöz — Hayır, gençliğimde biraz cirit atardım, kemaneşlikten anlamam!

Hacivat — Öyle ok değil, altı siyasi akide! Partiye gider gitmez, bize bunları beğenip beğenmediğimizi soracaklar. Ne diyeceksin?

Karagöz — Bence, Hacı Bekirin lâtîlökumunun üstüne yoktur, derim!

Hacivat — Eyvah, bizi kapı dışarı edecekler! Öyle demiyeciksin, altı oka taraftarım, bütün varlığım da onları müdafaa edeceğim, diyeceksin!

Karagöz — Yoo, şakacıktan da olşa, ben öyle harbe, darbe gelemem! Elâfemin ne okuna karışırım, ne yayına!

Hacivat — Sana partinin altı okunu öğreteyim. Bunlar Parti (âmentü) südür. Bilemedin mi, ne kadar andiçşen inanmazlar, içi bozuk sayarlar.

Karagöz — Ben zaten andiçmem!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Biliyorsun ya, geçen sefer içkiyi bir karıştırdık. İkimiz de kendimizi yatakta sırtmış bulduk!

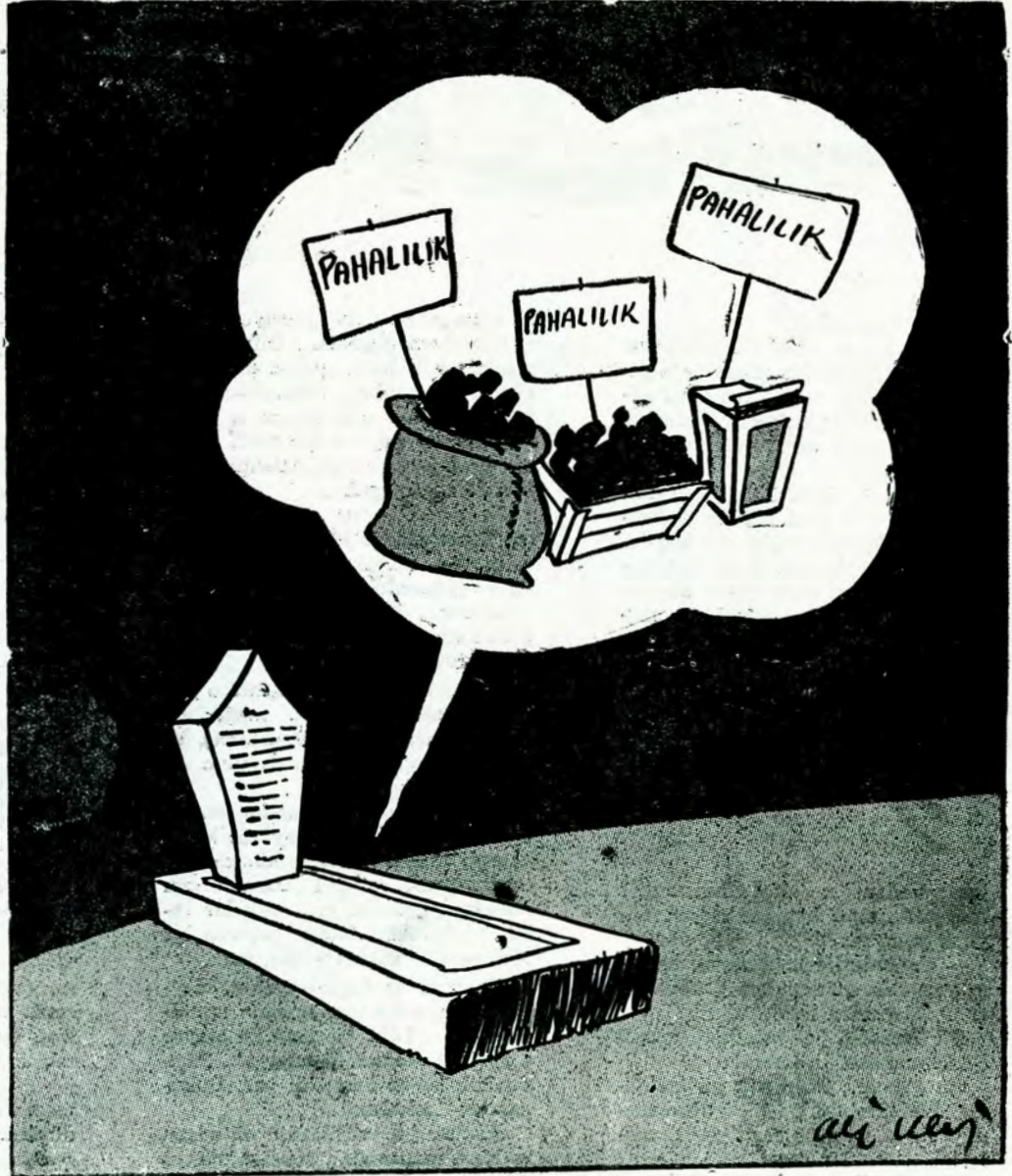
ALÂMET

İran seyahati dönüşünde, Doğan Nadi anlatıyordu:

— Bugünkü İran'da iki tür lü insan var: Dünyayı pembe görenler, dünyayı kara görenler.

— Nerden anladın? diye sordular.

— Besbelli a birader... Bir kısmı İngilizce öğreniyor, bir kısmı Rusça...

Sabreden derviş...

Hacivat — Andıçmek, içki de-ğil!

Karagöz — Nedir öyleyse!

Hacivat — Yemin etmenin particesi!

Karagöz — Ulan, sana kaç defa doğru konuşuyorum, tilki herif! Mebus olmadan partili ağzı kullanma! Sen, yalnız su gibi içersin, ama, ben dünya bir araya gelse, andıçmem! Şu altı oku öğret bakayım!

Hacivat — İyi dinle: Okun bir tanesi devrimcilik!

Karagöz — Onu biliyorum!

Hacivat — Bir tanesi de cumhuriyetçilik. Etti iki! Bir tanesi de halkçılık. Etti üç! Bir tanesi de milliyetçilik. Etti dört!

Karagöz — Ulan Hacivat, o tehlikeli, Gel onu kabul etmiyelim!

Hacivat — Neye?

Karagöz — Hani, bir ara milliyetçileri Divanîharbe vermişlerdi de tabutluğa mı tıkmışlardı,

neydi? Başımıza bir iş gelmesin!

Hacivat — O geçti, şimdi tehlike yok! Bir tanesi de halkçılık. Etti beş. Bir tanesi... Bir tanesi... Altıncısını unutmuşum!

Karagöz — Onu da attık, deyiniriz!

Hacivat — Olmaz!

Karagöz — Neye olmasın, ok dediğin atmak için taşınır! Hacivat, sen bütün bunları biliyordun da, neye mebus olamadın? Yoksa müf sitliğini bildikleri için mi istemediler?

Hacivat — Yolunda yürümedim!

Karagöz — Şimdi yolunda mı yürütürüz!

Hacivat — Yolundayız elbet!

Karagöz — Bana bak, rüyadaki gibi beni önde yürütür, arkadaşan nimetleri sen toplarsan alimallah, başına dünyayı zindan ederim, iyi bili!

Hacivat — Yok, yok, ya ikimiz bir arada mebus oluruz, ya hiç olmayız!

Karagöz — Hah şöyle imansa gel!

Hacivat — Hadi, şimdi giyinip kahvaltı edelim!

Karagöz — Acelemiz ne?

Hacivat — Demin bir gazeteci telefon etti. Bizimle konuşmaya gelecek!

Karagöz — Bir vukuat çıkarmadık, neye geliyor?

Hacivat — Radyodaki konuşmamızı beğenmişler. Onun için!

Karagöz — Bu iş kolay valla. hi! Biz mebus olacağız galiba!

(Karagözle Hacivat giyinip kahvaltı ederler. Kapı vurulur.)

Oda hizmetçisi — Bir gazeteci gelmiş. Sizinle konuşmak istiyor!

Hacivat — Buyurunlar!

— 36 .nci Faslin Sonu —

AKBACI

Sayın Başkanlar!..
Hayır, hayır... Kabahatin samur kürkünü başkalarına giydirmeye çalışmıyalım! At, nasıl süvarisine göre kişnerse, politikada da, ağızlar ve kalemler, liderlerin tutumuna göre konuşur!

Önce zat-i devletinize sorayım: A paşam, daha yeni iktidar, Bakanlıkların yollarını, odalarının kapılarını, müsteşarlarının isimlerini iyice öğrenmeden, daha resmî otomobillerde rahat rahat oturmağa alışmadan, daha koltuklarına şöyle bir

yerleşmeden, ne oluyordun sanki? Kaş çatık, surat asık, ses boğuk, radyoya yapıştın:

— Vatandaşlar bohçalarını bağlamış, yataklarını denklemiş, nerelere gideceklerinden habersiz!..

Bir Kербelâ çığlığı, bir Fuzulî Şikâyetnamesi ki, sorma!..

Ne olmuş?.. Sizin pek güvendiğiniz, kendilerinin ise hiç güvenemediği bir kaç valiye yer değiştirtmişler!

Sonra?.. Sonra efendim, baktınız ki, işler yürüyor. Hem de - kırk bir

kere maşallah - iyi yürüyor. Hem içeride, hem dışarıda... Bilhassa şu dışarıda yok mu?.. İşte en çok o dokundu size galiba... Nasıl dokunmasın ki, o ince siyasetinize, o derin kiyasetinize rağmen bir türlü kapısını aralayamadığınız Atlantik Pak-tına bile girmiştik!..

Ne duruyorsunuz a paşam, sevinçten kanatlanarak Meclis kürsüsüne çıkıp yeni politika neslinin başarıyla öğünsenize!..

Hayır... Siz, kürsüde övüneceğinize, gizli ayın yapan dervişler gibi dövdünüz!..

Demek ki, o pek özlediğiniz, o pek gözlediğiniz demokrasi, meğer kitapta güzelmış, yazıda şirinmiş, uzaktan hoşmuş... Tıpkı davulun sesi gibi!..

Hasılı paşam, kumanda etmek zevkini kaybedince, keyfiniz kaçtı, neşeniz söndü, kendi kendinize taktığınız güzel, sevimli ismin insanı olmaktan çıktınız, tatlı dilli bir «ana muhalefet» değil, çaçaron bir «kaynana muhalefet» oldunuz!..

Haydi onlar böyle diyelim. Kaybettikleri saltanatın acısını unutmıyorlar... Peki, ya sana ne oluyor a sevimli Adnan Menderes?.. Saçının teli kadar bantelin var: Dokunabilene aşkolsun!..

Cumhuriyet tarihimizin ilk destanı Kore'de yazıldı... Kunuri, dünya dilinde bir Türk zaferidir!

Dün, Amerikada bizden bahseden

Hayır, hayır... Kabahatin samur kürkünü başkalarına giydirmeye çalışmıyalım! At, nasıl süvarisine göre kişnerse, politikada da, ağızlar ve kalemler, liderlerin tutumuna göre konuşur!

tek gazete yoktu. Bu gün, Amerika-da bizden bahsetmeyen tek gazete yoktur!

Köye su girdi, ışık girdi ve şehir girdi!

Her sabah, başlayan bir işin temelini atıyor; her akşam, biten bir işin kordelasını kesiyorsunuz...

Merak ediyorum vallâhi, hücumlara, bir cümle ile, bütün vatandaşlara: «Evet, doğru söylüyor, hakkı var» dedirtecek bir cümle ile cevap vermek aklına gelmiyor mu?..

— Efendiler!.. Sizinle kavga etmeğe vaktim yok... Günlerim, saatle-

rim, hattâ dakikalarım, tenbel yıllarınızı bir an önce aşmak içindir!.. Sizi, kısırlık yaşınızın isterik buhranları içinde kendi halinize bırakıyorum. Ağlamalarınızın, gülmelerinizin mânası karşısında durmak ve düşünmek, benim değil, Doktor Fahreddin Kerim Gökay'ın ihtisası dahilindedir!..

ÇİMDİK

— Berla kime gülüyor böyle?

— Kendi hâli hâlâ yeryüzünde arayanları!

HAYIRDIR İNŞAALLAH

Kadın, gece esaslı bir rüya görmüştü. Harıl harıl kocasına anlatıyordu:

— Sorma şekerim, bana bin lira veriyorsun, git bir güzel mantoluk al kendine diyorsun, böyle seviniyorum ki... Tabii bu güzel rüyanın keyfini barmazsın...

— Korkma canım, verdiğim parayı geri istiyecek değilim...

ALDANAN

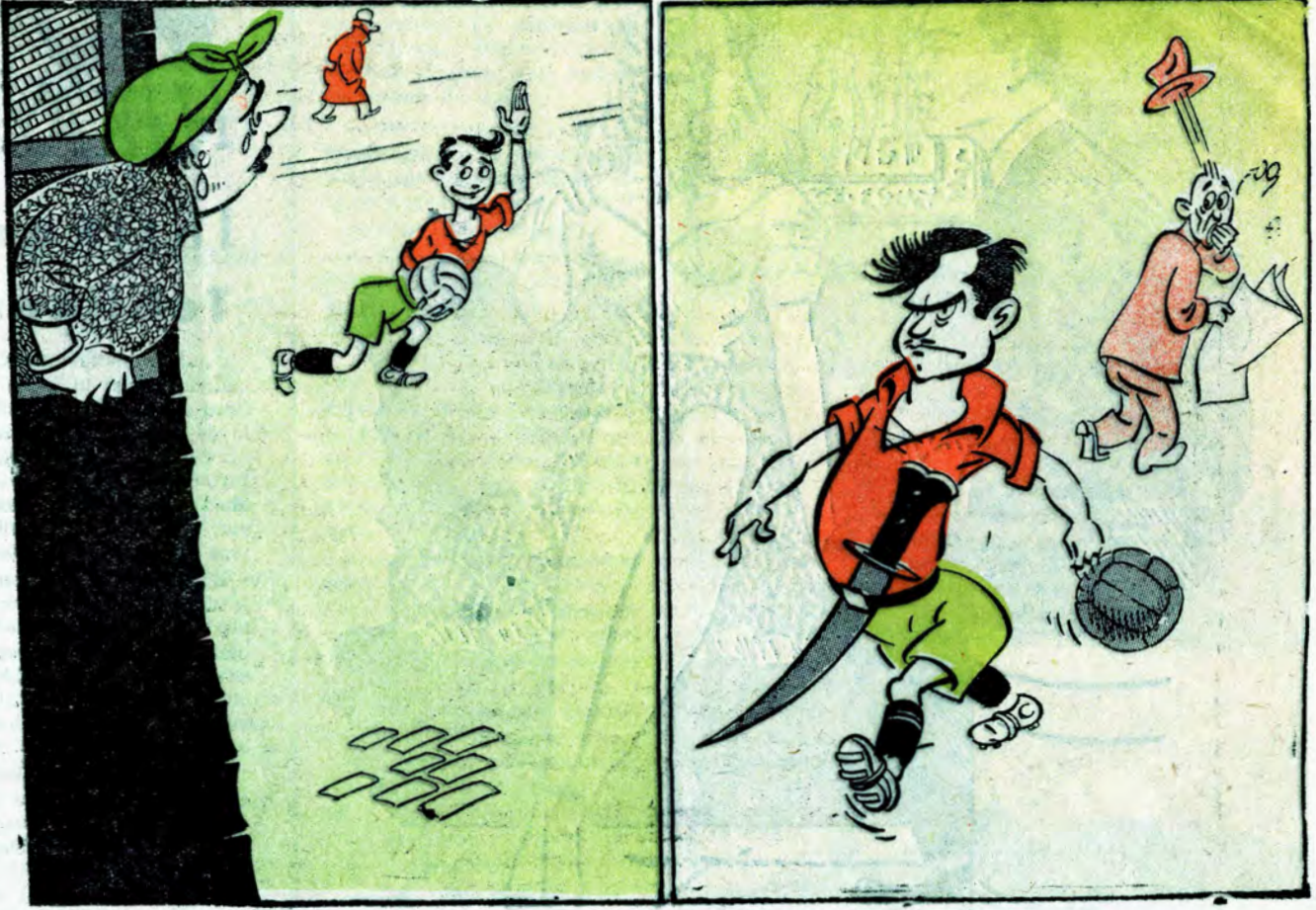
Veresiye, taksitle birçok şey almıştı. Arkadaşına bunları birer birer gösterdi:

— Ayda elliser lira verip ödiyeceğim... Mühtelif yerlerden sekiz bin liralık eşya aldım. A-caba aldandım mı dersin?

Arkadaşı gülümsedi:

— Bırak yahu, dedi, bunu sana mal satanlar düğünsün!...

İzmirde yapılan bir maçta gol atan bir futbolcuyu bıçakladılar. (Gazeteler)

Anne — Allah aşkına gol atayım deme oğlum!..

Futbolcu maça gidiyor!..

Kaleci — Var mı gol atacak kabadayı?..

HİKAYE

İntikam Tehlikesi

Cevattan mutlaka intikam almalıydı. Cevat ki, onun sevgilisini elinden almıştı... 'Siz belki de şöyle düşünüyorsunuz şimdi: «Aman ne acemi hikâyecisi... Birinci cümlede zaten işin bütün anahtarını okuyucuya veriyor. Artık sen gel de bu hikâyeyi zevkle oku bakalım...»

Böyle düşünmekte tamamiyle hakkınız var. Hem ben acemi bir hikâyeciyim, hem de bu intikam meselesi işin birinci anahtarı. Ama size anlatacağım vaka olduğu gibi gerçek. Bu itibarla, güzelliği veya çirkinliği, uydurmadığım için, bana ait değil.

Neyse, Cevattan intikam alacak olan delikanlıyı size takdim edeyim evvelâ: Mesrur. Eski tarz bir isim. Hiç alafranga, daha doğrusu alameriken değil. Değil ama, herifin adı Mesrur, ben ne yapayım? Sevgilisi de Cenan (tanıdık ve tanımadık Cenan'lar sakın alınmasınlar ha... Yoksa mahvolduğum gündür.)

Cenan'la Mesrur evleneceklerdi. Lâkin züğürtlük yok mu züğürtlük? Bir çoklarına olduğu gibi onlara da hatırı sayılır bir engeldi; evlenemediler. Evlenemiyorlardı. E, n'olacaktı yani? Hadi Mesrur neyse. Ama Cenan hayatını kurmak mecburiyetindeydi. Daha zengin, daha imkânları bol bir tâlip araması tabii değil miydi? İster istemez Mesrur'la nişanı bozdu ve onun patronu Cevat'la anlaştı. Cevat elektrik malzemesi satan bir mağazanın sahibiydi. Mesrur da onun teknisyeni. Yani elektrik mühendisi ve tezgâhtar. Bu zamanda evkafta kâtip olmadığına bin şükrederek, hiç değilse meslekiyle ilgili bir iş gördüğüne seviniyordu. Cenan da öyle güzeldi ki...

Mesrur, bu meselede yenilme

HASİSMİŞ!

Köylü Veli dayı oğlunu çağırdı:

— Durmuş, çabuk git Ahmet amcadan yeni bilettiği baltayı iste. Al, getir.

Durmuş gitti, elleri boş döndü.

— Baba, dedi, amcam baltasını vermiyor.

Babası başını sallayarak cevap verdi:

— Bilirim ne hasis herif olduğunu, eve git de bizim yeni bilmiş baltamızı getiriver bari...

AMAN?

Orhan Hançerlioğlu, son zamanlarda tüyü düzen birinden bahsediyordu:

— Anlaşılan o da bankaya girmiş...

Polis İkinci Şube Müdürü Necdet Uğur telâşla atıldı:

— Ya... Hangi gece?

İTİYAT

İki arkadaş şöyle konuştular:

— Şampanyayı mı seversin, birayı mı?

— Paray: kimin vereceğine bakar. Ahbapların ziyafetinde isem şampanyadan şaşman, hesabı kendim vereceksem, bira elverir.

— Annem; «Nişanın bir daha böyle güzel bir yüzük getirirse, boynuna sarılıp öp» dedili.

ÜÇ BÜTLELİ FİLMİ...

Bir Abide Hikâyesi

Bir yeni zengin, bir ameliyat esnasında ölmüş genç karısı için on binlerce lira sarfederek muhteşem bir mezar yaptırmıştı.

Mezarı yapan işsiz kalmış bir sanatkar heykeltraşa. Yekpare bir mermer üzerinde aylarca çalışmış ve görülmeğe değer bir şaheser meydana getirmişti.

Mezar bittikten sonra zengin dostlarını toplayarak mezarlığa götürdü. Bu görülmeğe değer eser karşısında herkesin hayretten ağzı açık kaldı.

Ziyaretçiler arasında bir de meşhur muharrir vardı.

Muharrir taşı hayran hayran seyrettikten sonra:

— Kusur değil, fakat bir eksikliği var bunun, dedi.

Zengin hayretle sordu:

— Ne gibi?

— Bu kadar güzel bir âbidenin kimin eseri olduğu anlaşılıyor.

Zengin tereddüt içinde sordu:

— Buna mutlaka lüzum var mı?

— Elbette... Onun ismini mutlaka taşta hak ettirmek lâzım...

Zengin biraz daha düşündükten sonra arkasındaki heykeltraşa döndü:

— Ne kadar zahmetse operatörün adını şuraya kazıyiverirsiniz... Belki canı sıkılır ama, ne yapalım âdet böyle imiş...

la tabii... Eskiden Mesrur'u, şimdi ise Cevat'ı... Bir gün yine uğramıştı. Cevat yine ortalarda yoktu: Ya günrükteydi, ya ardiyede... Mesrur hem resmi, hem müstehzi ama herhalde kayıtsız bir sesle:

— Bir emriniz mi var hamfendi? diye Cenan'ı karşıladı; te sisatinızda bozukluk mu, yoksa yedek parça noksanı mı var?

— O ne demek Mesrur?

— Rica ederim, bendenize adıyla hitab etmek şerefini bağışlamayın. Aramızda her şey bitmiştir...

Vaziyet önce Cenan'ın tuhafına gitmişti. Sonra sinirine dokundu. Oturdu ağladı.

İşte Cevat bu gözyaşlarına üstüne geldi. Şüphesiz Mesrur'a baktı. O ise o kadar şer ve mesrur'du ki, Cevat, ona derhal yol verdi:

— Şu andan itibaren müessesemle hiç bir ilgin kalmadı...

— Ne hakla Cevat? Sebep ne?

Bunu soran Cenan'dı. Mesrur'un ağzı kulaklarına varıyordu.

— Ne hakla mı? Ben müessesenin sahibi değil miyim?

— Böyle adam kovulmaz... Durup dururken kovamazsın onu...

— Kovarım.

— Kovamazsın.

— Bal gibi kovarım işte... Derhal gidecek.

— Peki. O halde ben de giderim...

— Sen de mi? Neden?

— Senin gibi viedansız bir adamla evlenemeyeceğim için...

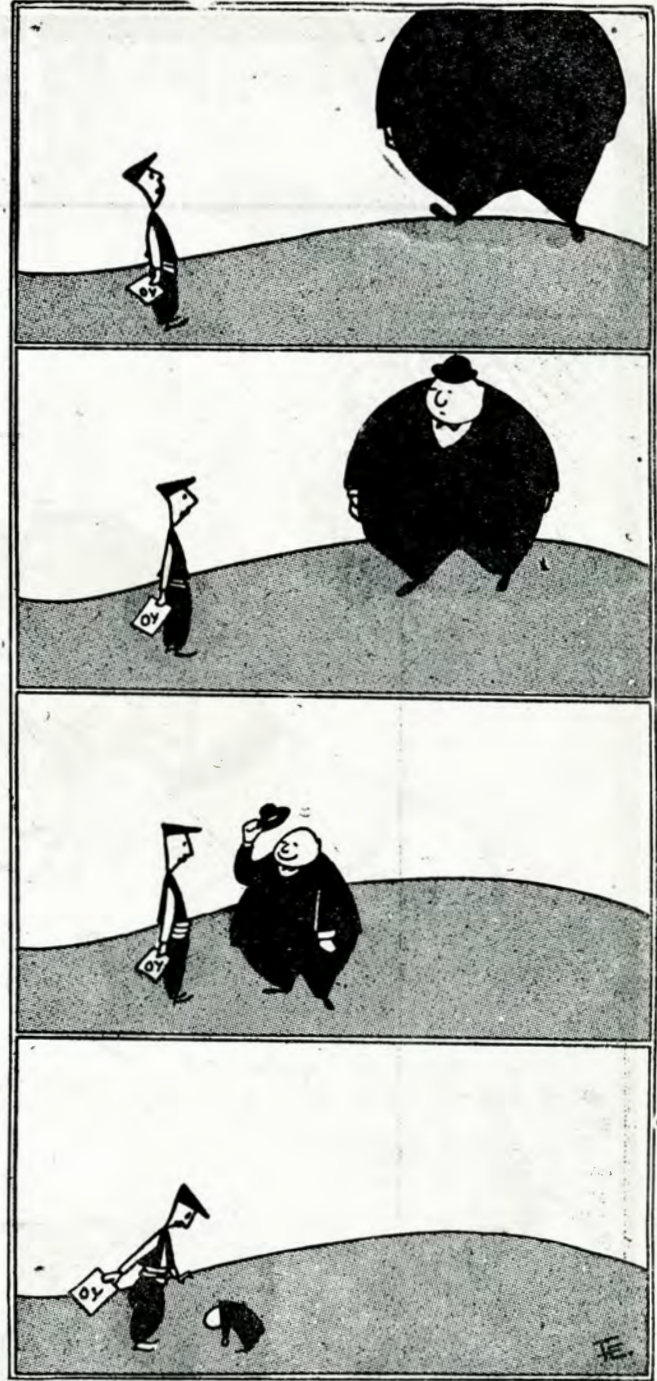
Ve birlikte çıktılar. Bir saat sonra, Mesrur, Cevada telefon ediyordu:

— Verdiğin beş yüz liraya teşekkür ederim. İşte seni Cenan'dan kurtardım. Şimdi kendimi kurtarmanın çaresini arıyorum. Ah kâfir, eski nişanımı elimden aldığın zaman sana ne kızmıştım bilersen... Benim için en iyi intikam Cenan'ı senin başıma bırakmaktır ama, yine eski dost, düşman olmuyor vesselâm...

— Hikâyeci —

yi bir türlü hazmedemiyordu. Evvelâ Fatih Güreş Klübüne yazıldı. Her akşam gidip orada ciu-citsu dersleri aldı. Meramı, bir biçimine getirip Cevad'ı künden atmaktı. Rakibi sporla ilgilenmediği için, bu sahadaki bilgisini döktüremedi. Eskrim öğrendi, boksa çalıştı, nafiye. Çünkü Cevat, onunla herhangi bir bedeni münasebete girmek tarafıslı olmuyordu. O zaman, Mesrur, hayatta ilk defa olarak zekâsını kullanmağa karar verdi.

Cenan eskiden olduğu gibi sık sık nişanısını görmek için mağazaya geliyordu. Ufak bir fark

MALUM HİKÂYESİ.

SAADETİN SİRRI

Bunca yıllık evliyidiler. Daha bir kere bile aralarında hır gür çıkmamıştı. Bunun sebebini sorukları zaman izah etti:

— Gayet basit, dedi, daima karım bildiği gibi hareket eder, ben de onun bana bildirdiği gibi davranırım, olur biter...

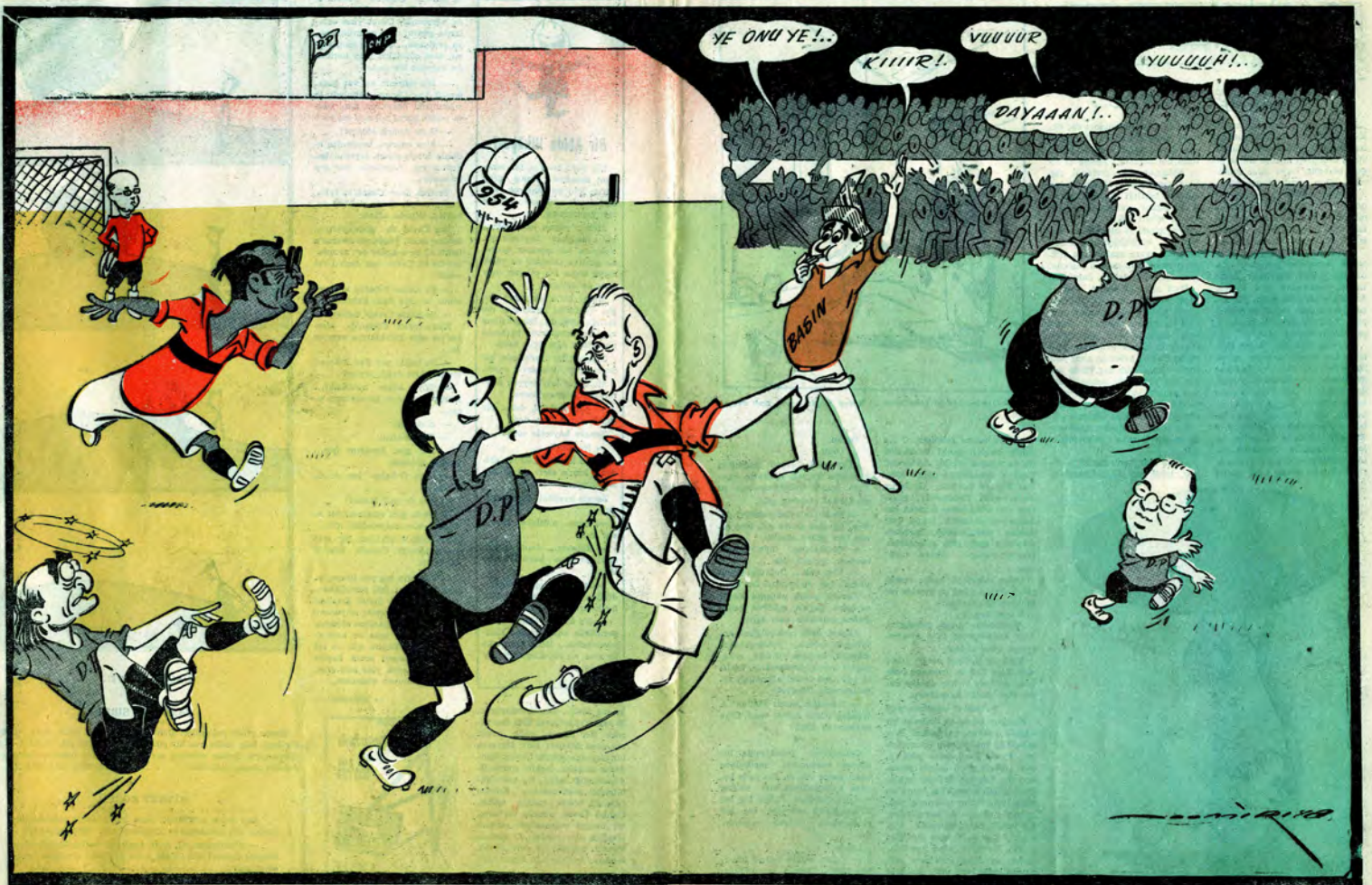
MİNNET BORCU

Son resim sergisinde, Azra İnal'la sanat münekkilerinden biri münakaşaya tutuşmuşlardı. Genç münekkkit:

— Unutmayın ki, dedi, bugünkü varlığınızı, Allahın Hazreti Âdem'i Havva'dan önce yaratmış olmasına borçlusunuz...

— Ya... Acaip şey... Sanki Havva'yı önce yaratmıştı ne olurdu?

— Pışman olur, Âdem'i yaratmaktan vazgeçerdi...

Herkese arzusu bir amma rivayet muhtelif!..

Muzipliğe Tövbe...

Huyum kurusun, muzibimdir. Hem de öyle olur olmaz muziplerden değil, adamakıllı, domuzuna, hınzırına muzip. Elime geçen betbahtı inim inim inletirim. Allah yaratmış demem.

Dostlar, ahbaplar -sizden iyi olmasınlar. bu huyumu pekâlâ bilirler de yine bana sır vermek ten, dert yanmaktan, iç açmaktan kendilerini menedemezler.

Tabii bu suretle bizim muziplik mevzuları genişler, şişmanlar, gelişir, güzelleşir, âdeta devlet muamelâtı gibi karışık muazzam bir hale gelir. Bir kere, içine düşen belini doğrultamaz. Tam bir hafta sersemleşir, salaklaşır, rüsvay olur.

Bayram üstü idi. Bizim Necmi soluk soluğa daireye girdi. Zaten hep geç kalır, böyle tıknefes olarak görünürdü. Aldırmadım. Fakat yine oturunca dalgınlığını sezdim. Bunca yıllık ahbabım, nasıl bilmem? Her sabah sigara paketini, kibritini, ağızlığını dikkatle cebinden çıkarır, masasının kenarına, bütün tablasının yanına yerleştirirdi. Bugün suratı gibi, gözle-

rinin içi de, parmakları da, aklı da karışık olmalı. Bir aralık ağızlığını çıkardı. Sonra paketinin her zamanki yerine el attı. Bulamayınca sinirlendi, ceplerini tersine çevirdi. Kibriti buldu. Boş ağızlığı ağzına koyarak sanki sigara yakacakmış gibi bir de kibrit çaktı.

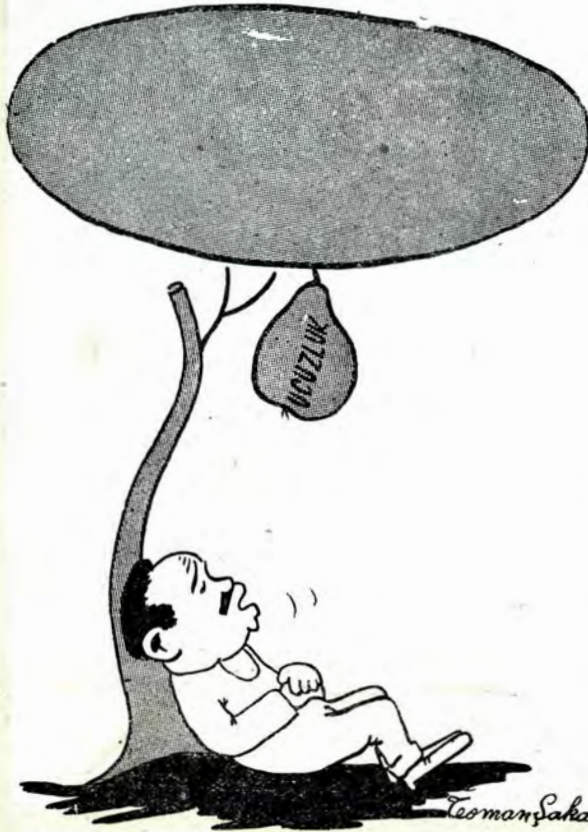
İşin içinde iş olduğunu sezdim ya, kakkahayı patlatmadım, bir sigara uzatarak, o melun, o mendebur samimi sesimle:

— Hayrola, dedim, dalgınsın!

Dert yanacak adam arıyormuş, dökülüp saçıldı. Bilmem hangi tarihte yanık yanık sevdiği bir hatun varmış. Sonra sevgi kaderle ayrı düşmüşler. Ciğerinin köşesi evlenmiş. Bizimki de boş bulunup aynı yola sülük etmiş. Tam beş küsur yıldır hiç yüz yüze gelmemişlermiş amma, yalan söylemeye ne mecburiyeti varmış, bir türlü unutmak mümkün olamamış.

Bu sabah Kadıköy iskelesinde burun buruna gelmemişler mi?

— Ne olduğumu şaşırdım, diyor, tabii sen de delikanlısın,

ARMUT PİŞ...

— Hanım, ver şu şemsiyemi!... Radyo bugün hava açık olacak dedii...

senin de başına gelmiştir. O Kadıköy iskelesi, sanki döndü döndü de tepeme yıkıldı. Sırtımdan kuyruk sokumuma doğru kaynar bir ter yürüdü. Gözlerim kararırverdi. Yanımdaki arkadaş: «Ne oldu sana» diyerek koluma yapışmasaydı, tepesi üstü denize tekerlenecek, buralara ıslanmış eşek gibi gelecektim. Halim harap... Aklım tartı mar...

Dilim döndüğü kadar teselli ettim. Ertesi günü şu mealde bir mektup hazırladım:

Necmi bey,
Avrupadan yeni gelmiştim. Dün karşılaştınca beni tanıdım. Aynın içimi sızlattı.

Aynı on yedinci pazar günü saat ikide Taksim tramvay beklemeye yerinde birkaç dakika duracağım. Belki karşılaşırsınız.

Ne kadar unutkanımsınız!

Bunları kibar ve kokulu bir kâğıda yazdım, zarfladım. Postahane mühürletip damgalattım. Pazar günü daire tabii tatıldı. Ertesi günü sabahı postacıyı dış kapının önünde bekledim. Elindeki mektup tomarlarının içine bizim tellenmiş, pullanmış mektubu da karıştırdım. İlk hızda karşılaşmamak için biraz dolaştım. Odaya girdiğim zaman, Necmiyi etleri kemiklerinden ayrılmış, suratının derisi yüzülmüş bir yığın halinde buldum. Gözleri tuhaf tuhaf, fena fena bakıyordu. Sordum:

— Ne oldum... Sana ne oldu?

Oğlan:

— Oku!

Diyebildi. Kendi yazdığım mektubu kemali dikkatle okudum. İçinde bulunduğumuz güne dikkat etmemiş gibi:

— Neden telaşlanıyorsun? dedim, öğleden sonra git, ben senin işini idare ederim.

— Saçmalama, diye inledi, randevu dünmüş, dün...

— Vah vah... Doğrusu senin kadar ber. de yandım bu işe...

Zavallı çocuk akşama kadar of çekti. Şeften, müdüre kadar önüne gelenden azar işitti.

Akşam üstü muzipliğimi anlattığım zaman, yumruklarını sıkarak, üstüme yürüdü, arkadaşlar araya girmesele, herifçi oğlu bendenizi alimallah tepeliyecekti. Nihayet:

— Alacağın olsun mel'un! Alacağın olsun habis seni! Diye söylenerek gitti.

★

Oturduğum pansiyonda bir Macar ressamının harikulâde güzel karısı vardı. Bu nefis bayana aylardanberi kur üstüne kur yapıyordum. Fakat hiç bir lâfıma kulak asmıyor, hiç bir yalvarmama metelik vermiyordu.

Lâkin:

— Adam sende burnu büyüğün biri... Onunla mı uğraşacağım! Deyip ırakılacak matah değildi.

Ben sırnaşıklıkla arttırdıkça,

kadın kızılıyordu. Nihayet bir gün.

— Kocama söylerim, dedi, malûm ya, şakas yoktur? Kendini bilmez herifleri kaç kere kapı önünde hakladığını gördünüz!

İşte pansiyon ahvalı böyle dururken, bir akşam kapımı açarak odama girince yerde bir zarf buldum.

Komşu madam, ıstırabından dem vuruyor, nihayet benim gibi bir yakın ahabla dertleşmeye muhtaç olduğunu ileri sürerek, pazar günü randevu veriyordu. Randevusu da şöyle idi: O önüm sıra çıkacak, ben arkasından takip edeceğim.

«Fakat aman dikkat, kocam olacak o kaba herif sezmesin, sizi de beni de mahveder.» diyordu.

Mektubu okur okumaz ilk iş olarak şapkamı tavana fırlattım. Sonra -birdenbire- Necmiyi hatırladım. Bana bu mektubu yazan hatuna demin rastgelmıştim. Suratı tıpkı tıpkısına beni kocasıyla tehdit ettiği güne benziyordu.

Aman sakın, bunca yıllık tikiyi o yalancı Necmi faka bastırmasın.

Pazara daha vakit vardı. Karıy bir müddet kolladım. Şüphelerim büsbütün azdı. Bu yüzü asık, kafasını çevirip benden yana bakmıyan hatunda hiç randevu vermiş kılık var mı? Bir kere göz göze geldik. Kocasını da beraberdi ama, ben kaçın kura sıyım bir bakıştan şıp diye bir destan okurum. Kadın orali değil.

Necminin ağzını aradım. Şüphelerim iyiden iyiye kuvvetlendi. Oğlan bir gün benim pansiyona uğramış, Macar dilberini görmüştü. Lafı açınca ağzı kulaklarına vardı, bana:

— Vay hımbıl vay, daha hâlâ bir halt edemedin, öyle mi?

Diye çıkıştı. Pazar günü, bizim Necminin muzipliği bence malûm olmakla beraber, heyecanla pencerenin önünde oturuyordum. Canımın içi hakikaten süslendi sokağa çıktı. Kö-

— Yapma, gıdıklanıyorum!..

şeyi dönerken bir de arkasına baktı,

Kendi kendime:

— Bazı insanların başına bir felâket gelecek mi, tesadüfler harekete geçer, dedim. İşte şimdi işin iç yüzüne vâkıf olmayıp arkasına düşseydim, bu dönüp bakış beni büsbütün ümitlendirdi.

★

İki gün sonra başına merdiven aralığında rastladım. Yüzüme, tokatlar gibi, bakarak:

— Ben de sizi cesur bir adam sanırdım, kocamdan dayak yemek korkusuyla mı randevuya gelmediniz?

Demez mi?

Karanlık merdivenden tepesi üstü taşlığa yuvarlanmamam hakiki bir peygamber mucizesi oldu.

Tam on beş gün kendimi toparlayamadım.

On beş gün sonra gözüm dünyayı görür hale gelince, bizim Macar güzelini polat gibi bir delikanlı ile mercimeği fırına vermiş gördüm.

Dayanamadım, vak'ayı Nec-

KAHRAMANLIK

Bayan giyinmiş, süslenmiş so kağa çıkıyor. Kocasını varlık göstermiş olmak için sesleniyor:

— Böyle nereye gidiyorsun bakalım?

— Canım nereye isterse oraya!

— Peki ama ne zaman döneceksin?

— Ne zaman canım istersel..

— (Öfkeli) fakat daha geç ka lacak olursan karışmam ha...

KADER

Artık kız çocuktan bıkmışlardı... Üç tane kız çocukları vardı.

Karısı dördüncü çocuğunu doğurduğu zaman, adam heyecanla doktora koştu:

— Gene bir kızım mı oldu doktor?

— Hayır.

— Oh, nihayet bir oğlum oldu.

— Hayır, iki kızınız oldu!..

ZÜHUL!

Kıracı hiddetle apartman kapıcısının odasına girer:

— Bu ne rezalet! Sen ne biçim kapıcısın?

— Neden bayım, ne olmuş?

— Daha ne olacak be?.. Şimdi haber aldım: Her gün bizim eve bir delikanlı gelip hizmetçi ile görüşüyormuş. Senin bundan haberin yok mu?

— Var, var ama...

— O halde?...

Şey... Ben onun hizmetçiyeye geldiğini bilmiyordum!..

Eski Türk MİZAHINDAN

İş Adanı

Bu bir idealdir. Hepimiz iş adamı olmak isteriz. Yalnız içimizde iş adamı denebilecek kaç yıldız vardır! İnanın bana: bu iş adamı olmak hüneri ne mektepte, ne medresede hattâ ne de Avrupada öğrenilir. Bu bir Allah vergisidir ki her kula müyesser olmaz. İçinizde:

— Canım şu nasıl şeydir? Bir kere bilsen, belki olmuşa çalışırım.

Diyecekler bulunur. Deneyin bakalım yapabilecek misiniz?

Son zamanların iş adamı sıklıkla ve utanmayan bir adamdır. Frenkler bu meziyetlere (toupet) derler. Bu sözün türkçesi perçemdir amma onlar belki püsküllü belâ demeye geçtiriyorlar.

Şimdi size iki fıkra yazacağım. Bunları okursunuz. İçinizde o fıkra kahramanlarını taklit edebilenler varsa gözü aydın! Mutlaka iş adamı olur, para kazanır, ekmeğini taştan çıkarır, karnı tok, sırtı pek olur.

Yok, bunu gözünüz tutmazsa, gelin yanıma da beraber pikniyelim. İşte fıkranın birisi:

Bir ramazan günü birisi iftara gidiyormuş. Yolda bir tanıdığına raslamış. Rasladığı adam sormuş:

— Ne o Hacı? Nereye böyle geç vakit?

— Hüseyin beye iftara gidiyorum.

— Âlâ! Ben de gelirim, ecir vardır.

Hacı bu kendi kendini davet eden adamı reddedeniz. Olurla iki kişi... Yolda kahvenin önünden geçerken üçüncü bir tanıdık raslar:

— Oo! Nereye böyle hayrola?

— Hasan beyin evine iftara gidiyoruz.

— Ben de gelirim.

İlk ve asıl davetli cevap verir:

— Nasıl olur? Bu adam yalnız beni çağırıyor. Yolda Mehmede rasladım. Sevaptır, iftara gitmek dedi; o da takıldı. Ses etmedim. Lâkin seni ne yapayım?...
— Hüseyin beye gitmiyor mu sunuz?

— Evet!

— O beni tanıır...

— Meyhanelerde âdetâ kazık yiyoruz...

— Ne şikâyet ediyorsunuz bayım, evde koca süpürge sopasını yiyor-sunuz da sesiniz çıkıyor mu?

Ve üçü birlikte iftar evine varır. İlk ve asıl davetli kapıyı çalar. İftar sahibi oruç keyfi kapıyı açar. Davetliye:

— Buyrun, der. Arkadan ikinci takılan Mehmed'i görür:

— Ne istiyorsunuz? Diye sorunca, asıl davetli:

— Efendim, Mehmed efendi arkadaşımıdır, zatiâlinize iftara geldiğini öğrenince sevaptır diye geldi.

Ev sahibi sofrada fazla yer olmadığı için biraz içerler amma ne çare, bu emrivâkie seş çıkaramaz. Ona da:

— Buyurun! der. Fakat arkasından üçüncü parazit de onu takib etmek isteyince kendini tutamaz:

— Ya bu kerata kim?... der. Üçüncü parazit de hiç bozmadan asıl davetliye:

— Bey, beni tanıır demedim mi idi, cevabını verir.

Gelelim ikinci fıkraya:

İşsiz güçsüz birisi var. Karnı aç, parası da yok. İlk rasladığı kebabçı dükkânına girer.

— Bana bir döner... der. Onu yer; arkadan pilâv yer; arkadan tatlısını da yer. Bir de kahve içer. Para istemek için gelen kebabçıya:

— Param yok! cevabını verir. Kebabçı herifin kılığına, kıyafetine ve sıklımayışına bakıp içerler.

— Tuuu! Allah belânı versin. Sana bu lâyıktır! diye suratına tükürür. O da kalkar gider.

Ertesi gün, işsiz güçsüz ve yüz süzün yine karnı acır. Yine aynı kebabçı dükkânına gider. Bir yolunu bulur ve kendini kebabçıya göstermeden yine karnı nı doyurur ve bekler. O gün dükkân biraz kalabalıkmış. Kebabçı bir türlü vakit bulup da yüzüzün yemek yediği masaya gelemmez. Yüzüz biraz bekledikten sonra masasının yanından geçen kebabçıyı çevirir. Ve suratını uzatır:

— Tükür de gideyim! İsim var, der.

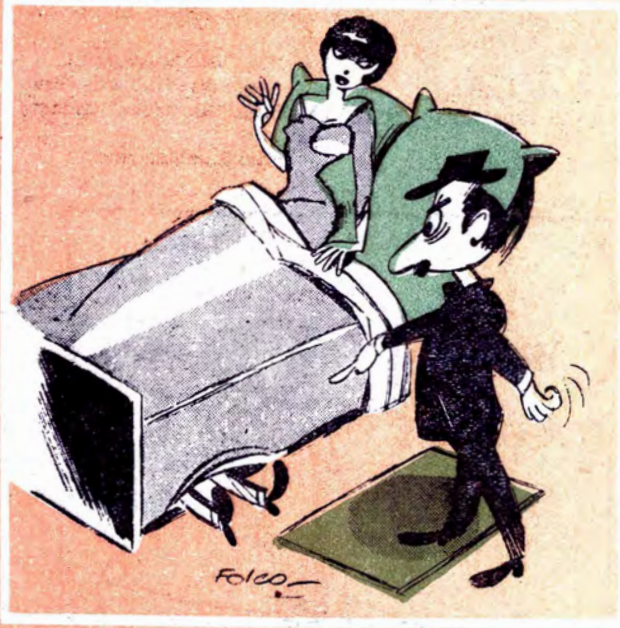
İşte bu kadar.

Felek

Sağır — (Esneyen arkadaşına) Bağırma be yahu, işitiyorum!..

DÜNYA KARİKATÜRLERİ

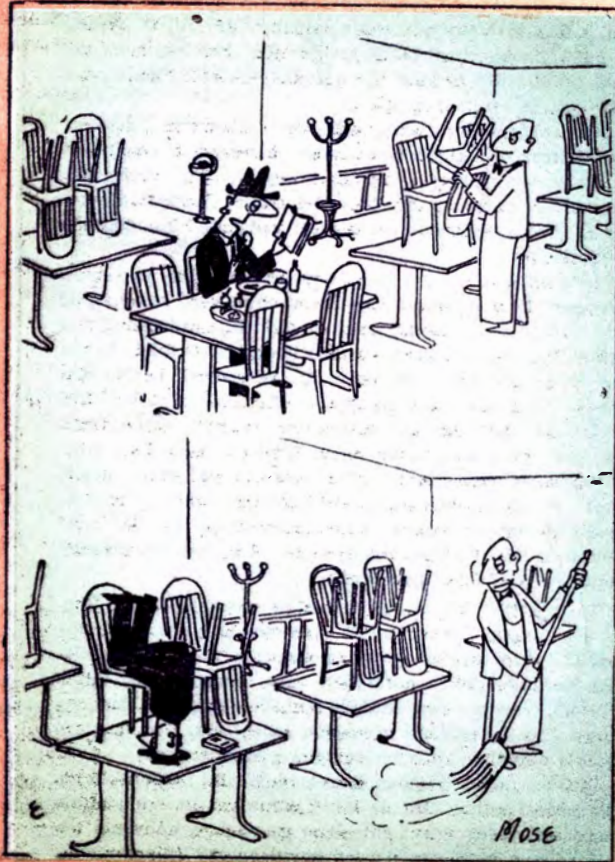
— Suuuss!.. Belki Beria'dırı..

— İl Travaso —

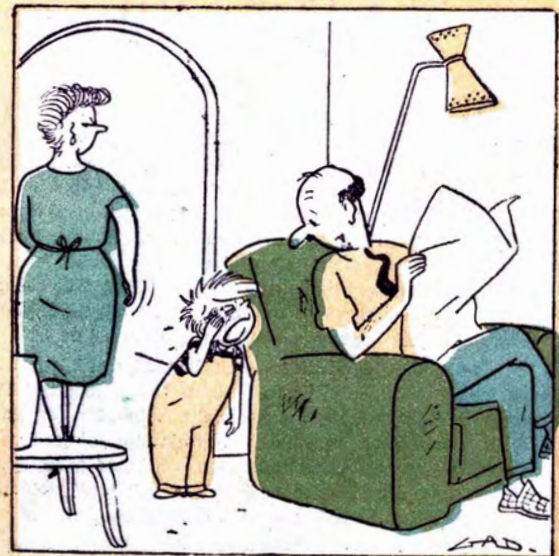
— Bir eteklik gördün mü, bakmadan duramazın!..

— Le Rire —

YAZISIZI..

— Le Rire —

— Ah baba, ben sen olsam, bu kadını hemen boğardım!..

— Ici Paris —

Dünya Mizahından

Ava Giden...

André Gaultier pek dertli görünüyordu. Döme kahvesinde karşı karşıya oturur oturmaz, ben daha bir şey sormadan:

- Sorma... dedi.
- Peki, sormuyorum.
- Neyi sormuyorsun?
- Sorma dediğini...
- Sorma dediğimin ne olduğunu ne biliyorsun da sormuyorsun?
- Bilmiyorum ki? Nedir?
- Bak, işte yine sordun...
- Peki, sormıyayım.
- Ama er, geç öğrenmek isteyeceksin. Sen sormasan da ben anlatmağa kalkacağım. İyisi mi, anlatıp bir an evvel kurtulayım. Dinle!..
- Dinliyorum...
- Karımı bilirsin; Lolla'yı...

Gayet kıskançtır. E, benim bir de metresim var. Genç, güzel ve papatya gibi bir kızdır: Françoise... İsmi âdice ama, kendisi gayet kibar bir kız... İşte bir yandan karımı, bir yandan metresimi idare etmekte âdeta ihtisas yapmış durumdayken, başıma öyle bir şey geldi ki... Hiç sorma...

- Peki, sormam ama, sen yine anlat...
- Geçenlerde, Françoise'la her zaman buluştuğumuz Amourette pastahanesine gittim. Yazıhaneden çıktuktan sonra Amourette'e mutlaka bir uğurum. Saat beşe doğru da, Françoise gelir ve ertesi günün programını yaparız. Bir yere gitmek icabediyorsa, kararlaştırırız...

- Ey?
- Bekledim bekledim, Françoise gelmedi.
- Ya... vah vah.
- Gelmedi ya... Aldı mı beni bir telâş? Âşık olmasam hadi neyse. Ama üstelik âşıkım da kıza... Hulâsa, bekledim bekledim, kız gelmedi.
- Orasını söyledindi.
- Ha... sahi.
- Ne yaptın sonra?
- Hiç, ne yapacağım... Eve döndüm tabii.
- Eyvah... karın...

- Yok, Lolla evde değildi. Ben pastahane hayli beklemiştim. Canım sıkın. Gazeteye göz gezdirirken bir de baktım ayazımın dibinde dörtde katlanmış bir kâğıt.
- Ya... Neymiş acaba?
- Tezkere tabii. Daktiloda yazılmış. Ne diyor biliyor musun?
- Yo... Ne bileceğim!..
- Şöyle diyor: «Yarın akşam Pigall'deki Reno'da. Anladın, değil mi?»
- Hayır, anlamadım

YAZISIZI..

Nakleden :
Hamdi
VAROĞLU

Tefrika
No: 14

«Biliyorsun, çiftlikteyim. Çiftlik kâhyası, bir ecnebi. Bu adamın, kendi ifadesine göre, son derece güzel bir karısı varmış. Nikâhlı karısı mıdır, değil midir, orasını bilmiyorum. Fakat adam, bu kadını çılgınca sevdiği için, bu cihetin ayrı bir ehemmiyeti yok. Dikkat ediyor musun, seviyor diyor, seviyorlar değil. Meselenin nazik noktası burada.

«Çiftlik, biliyorsun, Kahire'ye uzak. Kadın, hangi sebeplerle olduğunu bilmiyorum, çiftlikte değil, Kahirede oturuyor. Yedi seneden beri devam eden bu müşterek hayatta, adamın biricik yaşama sebebi, bu kadının aşkı.

«Son günlerde, çiftlik kâhyası, kendisinden başka herkesin bildiği bir hakikati haber almış. İnsan, hakikati öğrenmeği mutlaka isterse, bundan daha kolay bir şey yoktur. «değil mi sevgilim? Bu hakikat neymiş diye mi soruyorsun? «Benim söylememe hacet kalmadan sen bunu anlamışsındır, «cicim. Karşılıklı zannettiği sevgisinin, tek taraflı olduğunu, «yalnız kendi kalbinde mevcut bulunduğunu anlamış.

«İşte bu adamla, üç gün evvel karşı karşıya konuştum. «Bir müddetten beri, işlerini ihmal ediyordu. Yemeğe davet ettim. Bir kaç gün içinde, erimiş, çökmüş, âdeta insanlığını «kaybetmiş. Öğrendiği hakikati, ben çoktan biliyordum. Fa-

«kat o, benim bunu bildiğimin farkında değildi. O akşam, «belki kendisine itimat telkin ettiğim için, belki de artık tahammülünün son haddine ulaştığından, felâketini bana uzun uzun anlattı, uzun uzun ağladı.

«Yemekte yalnız o konuşmadı, ben de konuştum. İşte senin alâkana, mektubumu dikkatle okumana bu noktadan «ihtiyacım var. Çünkü konuştuğum şey, bir öğüt verme idi. «Bu bedbaht adama tavsiyelerde bulundum. Yanımdan ayrılırken, tavsiyelerine riayet edeceği vaa'dinde bulundu. Ona «şöyle dedim:

(İki şıktan biri: Bu kadını ya seviyorsunuz, ya sevmiyorsunuz. Sevmiyorsanız, size ihanet etmiş veya etmemiş, ne çıkar? Belli olmaz, hayat belki de sizin öcünüzü ondan alacaktır. Eğer seviyorsanız o zaman iş değişir. O takdirde ya «pılacak iş şudur. Size bir hafta izin veriyorum. Derhal Kahire'ye gidin. Her şeyi bildiğinizi kendisine söyleyin. Sizi «zorlamazsa, kat'i bir şey söylemenize, vüzuhlı konuşmanıza lüzum yok. Sonra, bütün suçun sizde olduğunu ilâve edin. «Uyanık olmalıydım, seni yalnız bırakmamalıydım deyin, «ondan af dileyin. Nihayet, işlediği korkunç hataları unuttu. «günuzu bir daha bundan bahsedilmemesinin her iki taraf için daha hayırlı olacağını söyleyin. Bakalım ne diyecek. «Nasıl bir aksülâmel gösterecek?)

«İşte, çiftlik kâhyasına bu şekilde nasihat verdim. Şimdi, bu hususta senin fikrini öğrenmek istiyorum. Öğüdüme, kâhyanın verdiği cevap şu olmuştu: (Bunlar, başkalarına verilmesi kolay nasihatler, ama insan kendisi tatbik eder mi, bilmem.) Ben de şöyle mukabele ettim: (Aldanıyor. «sunuz. Size bu nasihati vermemin sebebi var. Ben sizin yerinizde olsaydım, tıpkı bu dediğim gibi yapardım.)

«Lâkin mesele bundan ibaret değil. Bu anlattıklarım, «işin birinci safhası. Bir de ikinci safha var ki, senin mütaâlâna asıl budan dolayı ihtiyacım var. Sence, kâhyanın karısı, adamın bu sözlerini nasıl karşılayacak? Hükmünü verirken aldanmayacağına daha emin olmak için, kendini o «kadının yerine koy, sevgilim!

«Evet, öyle yap. Beni karşında tahayyül et. Seni sevi-

— Bunda anlaşılmiyacak bir şey yok. Ben pastahanede pinek lerken anlaşılan kızın mazereti vardı. Yazıhaneye uğradı, bir tezkere bıraktı. Sekreter de tezkereyi benim apartmana aparttı...

— Felâket...

— Felâket ya... Karım görseydi hele... Hemen yaktım mek tubu.

— İyi ettin. Ertesi akşam gi deydin bari Pigalle'...

— Gitmez olur muyum? Dört buçukta gittim hem. Bekledim bekledim ne gelen var, ne gi den.

— Yine mi?

— Evet. Daha var. Ben bek lerken bir de baktım ki karım içeri girdi...

— Hiilli... Mahvoldun, dese ne...

— Az kaldı mahvoluyordum. Beni görmedi bereket. Gitti bir kuytu köşeye oturdu. Anladım tabii. Kız da gelsin diye bekli yordu, ki suçüstü tam olsun.

— Kalk, ne duruyorsun?

— Kalkamazdım yahu... Ya kız gelir de beni bulamazsa?

— Doğru, otur oturduğun yer de...

— Öyle yaptım ben de zaten. Gerçi tedbir aldım. Karımın ta rafına arkamı döndüm falan, filân...

— Ey... Sonra?

— Sonra bir herif geldi. Doğ-

— Hani kocacığım misafir getirecektin bu akşam?..

ru karımın masasına gitti. Baş ladılar fısıldaşmağa...

— Polis hafiyesi mi?

— Ya o, ya avukat. Tabii bu sefer vacip oldu. Tüydüm...

— Kızı beklemedin.

— Beklememe lüzum yok muş. Tezkereyi o yazmamış.

— Ne biliyorsun?

— Ertesi günü yazıhaneye telefon etti. Kaç gündür hastay mış zavallı...

— Ya tezkere?

— Karım düşürmüş meğer.

— Aşıkandanmış; yani o heriften... Alfred Poubrol

ZİYAN OLMASIN

Karısını, ummadığı bir za manda başka birinin kolları a rasında yakalamıştı. Adamı gö rünce suçlular hemen ayağa fı rladılar. Beriki bağırdı:

— Utanmaz herif. Çabuk ka rımın arkasına geç. İkinci bir kurşunda temizliyeğim de faz lası ziyan olmasın...

ÜZÜLECEK NE VAR?

Suçlu çırpınıyordu:

— Vallahi reis bey, bu hatâ yı istemiyerek yaptım, inanın bana...

— İnanıyorum oğlum. Ama sen de bana inan: Hiç istemiye rek hapis yatacaksın...

ıyorum. Sevdığımı de sana söylüyorum. İşlemiş olduğum «korkunç hataları unutam, diyorum. Ama sen diyeceksin ki, çiftlik kâhyasıyla karısı bize nazaran daha imtiyazlı du rumdalar, birbirlerinden bizim kadar uzakta değiller, he amen birbirlerinin kolları arasına atılabilirler. Böyle diye cek olursan, ben sadece gülerim, cıclm ve derim ki: «Ne bi rliyorsun? Benim senden çok uzakta olduğumu sana kim söyledi? Şu dakikada senin pek yakınında olduğumu, zan ettüğinden çok daha yakın olduğumu, sanki bu seyahate hiç çıkmamışım gibi yakın olduğumu hissetmiyor musun? «Seyahate çıktığımı söyleyen kim? Senden ayrıldığımı söy leyen kim? İnanılmaz gibi görünen bu şeye inanmalısın. Bu «zarfın içinde bulacağın menekşe, sana bu inancında yardım edecektir. Dün, saat 3 te, senin çok yakınında bulunan, «şimdi elimde tuttuğum şu ufacık menekşe demeti, sevgi «lim!»

★

Masanın başında bir kadın oturuyordu. Genç mi, ihtiyar mı olduğu belli olmayan bir kadın... Mantosu, yağmurdan sırlıskılandı. Başındaki şapkanın tüyü, suya batırılıp çık arılmış gibi dümdüz, hazin bir sarkışla, aşağı doğru sallanı yordu.

Bu kadın Selma idi. Sarhoştı. Burnunun ucunu göremi yecek kadar sarhoştı. Kollarını masanın üstüne uzatmış, başını kollarına yaslamış, kimıldamıyordu. Belki de sızmıştı.

Dipteki masada, her zamanki masasında, Cavit, yine Ni met dayı kıyafetinde, garson Koço ile konuşuyordu.

Oraya henüz gelmiş, Selma'yı orada bulmuştu.

Koço izahat veriyordu:

— Bilmiyorum, beyefendi. Buraya gelmeden evvel her halde başka yerlere uğramış, her uğradığı yerde içmiş ola cak. Ruhi bey meselesi olacak, her halde.

Nimet dayı, pürüzlenen bir sesle sordu:

— Nedir bu Ruhi bey meselesi?

(Devamı var)

Yeni Romanımız: Sosyete Karılar!

Yazan :

Server Bedi

Şoför Salih, hanımla beyi apartmana bıraktıktan sonra arabayı garaja çekecekti. Fakat, bir şey unutup unutmadıklarını anlamak için, her zaman yaptığı gibi otomobilin içine bir göz attı. İşte, hanım eldivenlerini unutmuş. Salih eğilip bunları alırken, hizmetçi Zeynep koştu:

— Hanımefendi eldivenlerini unutmuş, dedi.

— Nah, burada.

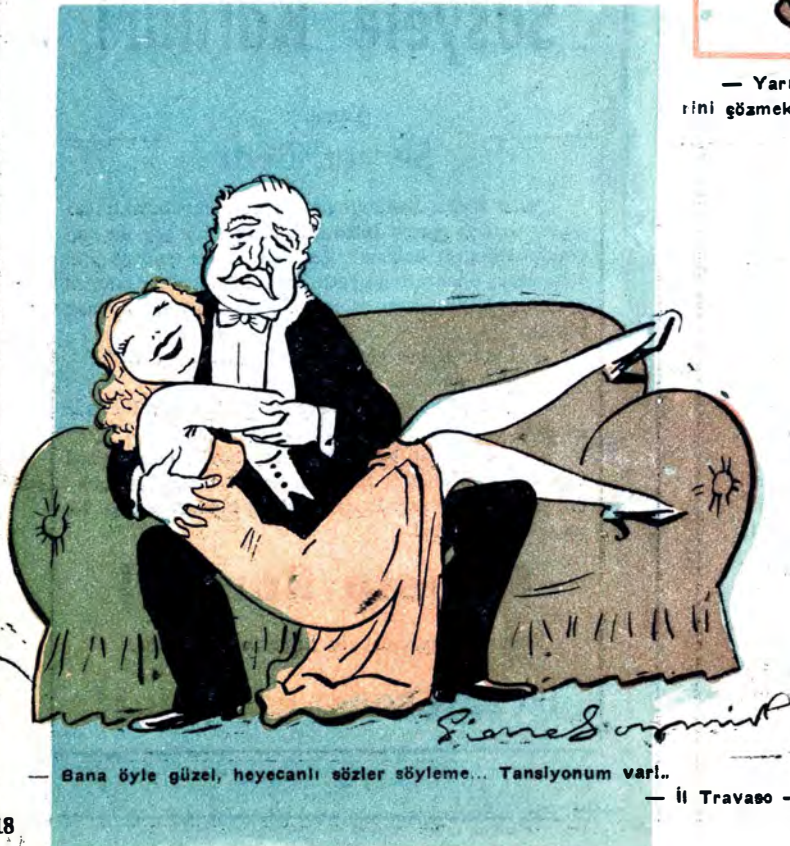
Şoför eldivenleri Zeynep vermeden evvel elinde biraz tuttu, avucunda sıkı, sonra kokladı:

— Yahu, dedi, bu ne hafif şey böyle, ne de güzel kokuyor! Naylon mu, ipek mi, nedir? Şişirilmiş sabun köpüğü gibi bir şey. Paristen almış bunları galiba. Ne sosyete karıdır bel.

Sosyete Karılar!

Baştan başa sosyete hayatının hicvidir!

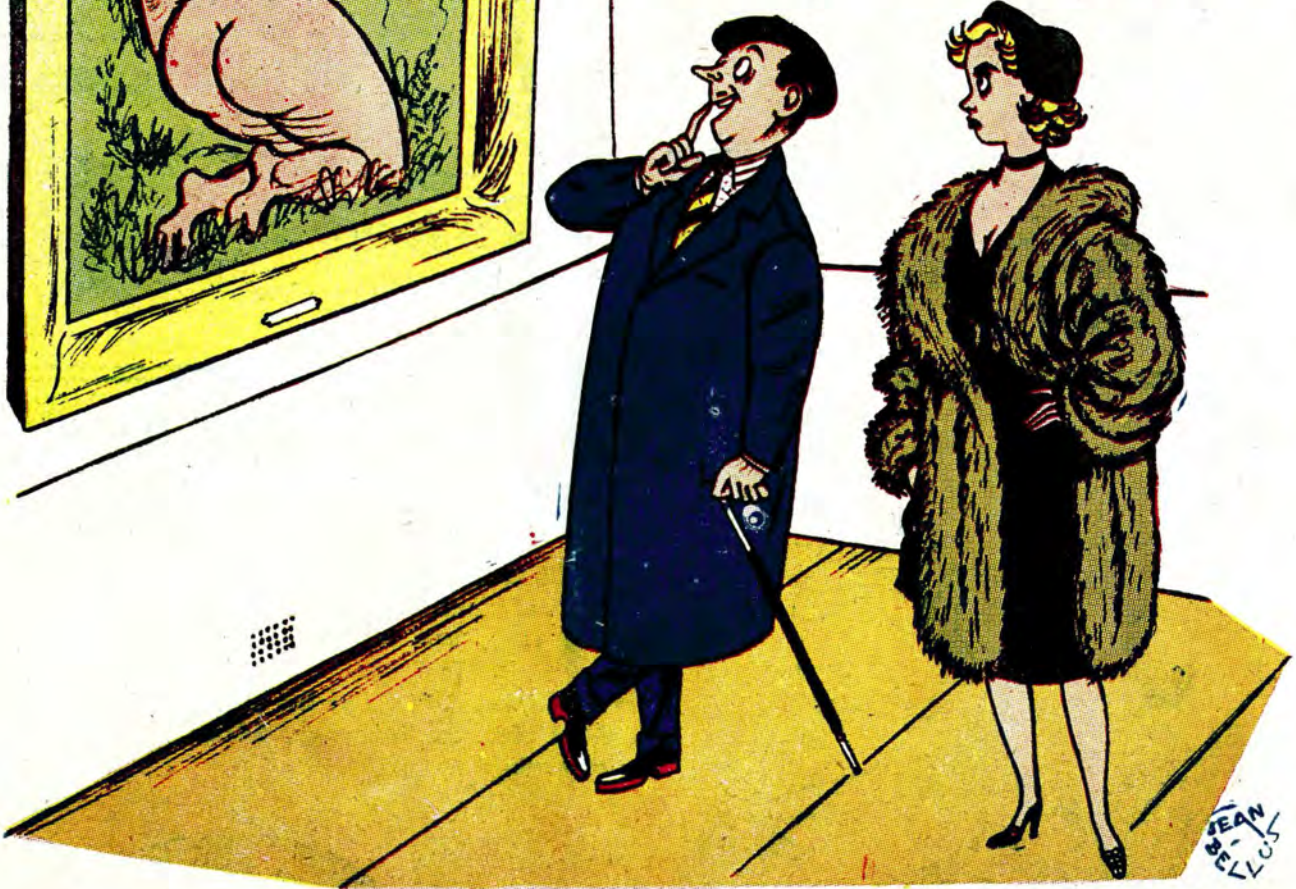
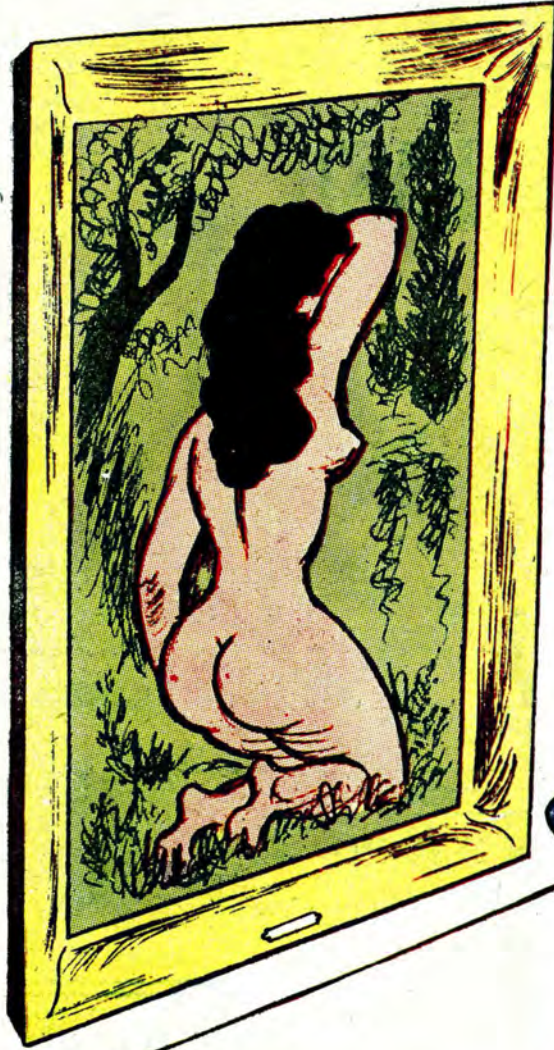
İki sayı sonra başlıyoruz!

Akbaba

siyasî
mizah
gazetesi

— Bir türlü aklıma gelmiyor: Arkadaşlarından birine benziyor ama!...